

Vier nachten volle maan

Laura van Duffelen

Copyright:

© 2020 *Laura van Duffelen*

Coverontwerp:

Tsilla van der Windt

Illustraties:

Korine Varekamp

ISBN: 9789403615646

Dankwoord

Heel veel dank aan alle mensen die mij geholpen hebben met het verbeteren en visualiseren van mijn verhaal. Door jullie hulp is het boek geworden wat het nu is en wat ik voor ogen had. Ik wil graag enkele belangrijke mensen benoemen:

Als eerst wil ik mijn ouders: Gerard en Anita van Duffelen en mijn vriend Kay Varekamp bedanken voor het lezen van mijn boek, het commentaar en de adviezen.

Ten tweede wil ik Caelyn Varekamp bedanken voor de aanmoediging.

Daarnaast wil ik Annemieke Witteveen bedanken voor haar commentaar, adviezen en tijd.

Ook wil ik Korine Varekamp bedanken voor de illustraties en Tsilla van der Windt bedanken voor het ontwerpen van de omslag.

Tot slot wil ik de lezers bedanken voor de tijd die jullie nemen om mijn boek te lezen.

17 juni - eerste volle maan

Daar lag hij dan in het donkere afgelegen bos van Fairtown. Daar lag hij dan een vriend, kennis of familielid. Daar lag hij dan voor haar niets meer dan een vreemde. Nu niet meer dan wat verspreide ledenmaten en een bebloed lichaam. Zijn nek was opengereten en er staken takjes met modder uit. Een takje stond rechtop in wat zijn mond had moeten zijn en kwam er aan de zijkant van zijn gezicht weer uit. Andere takjes zaten in zijn borstkas en in de verspreide ledenmaten. De dader had eerst gaten moeten maken om er vervolgens takjes door te steken. Haar handen trilden en haar lichaam was verstijfd, maar weg kijken kon ze niet. Haar ogen bestudeerden het lichaam verder. Het leek wel alsof er hapen uit het lichaam waren genomen. Het kon niet anders dan dat degene die dit had gedaan een vreselijk monster was.

Het was middag en zoals vaker ging ze na het middageten op zoek naar rust. Ze nam haar schetsboek mee en liep naar het bos. Het bos lag niet ver van haar huis. Het was misschien een kwartiertje lopen. Ze zocht een mooie plek in het wat dieper gelegen deel van het bos en ging zitten met haar rug tegen een steen. Ze pakte haar schetsblok en bladerde erdoorheen. Tekeningen van personen, demonen en eigen creaties kwamen voorbij. Ze kreeg een vreemd gevoel in haar buik. Ze keek naar de hemel en haar ogen kleurden wit met een soort zwarte gloed die in haar ogen zweefde. Ze begon heel snel te tekenen. Toen de tekening klaar was liet ze haar potlood vallen. Ze viel achterover met haar ogen gesloten. Even later

deed ze haar ogen open. Het voelde erg vreemd, alsof ze een nare droom had gehad, maar niet kon herinneren waar over. Voor haar lag haar schetsboek. Er was een tekening van een man. Een man die ze niet herkende. Hij had krullend haar en was waarschijnlijk rond de 45 jaar oud. Ze voelde zich niet lekker en bleef tegen de steen aanzitten. Had ze deze tekening gemaakt voor ze die rare droom kreeg? Ze wist het niet meer. Ze besloot om nog wat anders te tekenen. Het werd al langzaam donker en het nare gevoel bleef. Ze besloot om even te rusten en sloot haar ogen. Ze viel in slaap. In haar droom kwamen vage beelden voorbij van het bos en bloed. Alsof ze door het bos wegrende.

Ze schrok wakker en keek om zich heen. Ze moest naar huis, het was vast al erg laat. Snel pakte ze al haar spullen bij elkaar en gooide ze in haar tas. Ze had al thuis moeten zijn en waarschijnlijk maakte haar moeder zich al zorgen. Ze begon te lopen, maar had eigenlijk al snel geen idee meer waar ze was. Ze wreef met haar handen in haar ogen, ze had zo vreemd gedroomd. Ze keek omhoog en zag tussen de bladeren van de boom de maan schijnen. Het was een prachtige volle maan. Na een stukje gelopen te hebben zag ze iets reflecteren in het maanlicht en ze liep er heen. Donkerrode druppels lagen verspreid, ze bukte om het beter te kunnen bekijken en beseftte dat het bloed moest zijn. Ze wilde liever naar huis, maar ze kreeg een gevoel dat ze toch beter moest kijken.

Daar had ze hem aan getroffen zoals ze hem nu zag. Het vreselijke beeld van uitstekende takjes, ledematen en bloed. Ze greep naar haar hoofd. De nare en drukke gedachtes

maakte plaats voor stekende hoofdpijn, haar gedachten leken te schreeuwen in een onherkenbare taal, maar binnen een paar seconden verdween het alweer. Ineens twijfelde ze niet langer en zette het op rennen. Ze moest naar huis en zo snel mogelijk. Stel dat het verschrikkelijke monster nog steeds in de buurt was. Eenmaal thuis vloog ze haar moeder om de nek en vertelde ze wat ze had gezien. Ze vertelde haar moeder niet over de nare droom die ze had gehad in het bos. Tenminste misschien had ze het zich achteraf wel ingebeeld dat ze dat gedroomd had. Haar moeder belde direct het noodnummer. Een uur later stond de politie voor de deur en vertelde ze trillend weer wat ze had gezien. De politie maakte nog een praatje met haar moeder en vertrok. Haar moeder plofte op de bank naast haar neer en zei:

‘Het komt wel goed. Je hebt ze precies verteld waar en wat je hebt gezien. Ze weten nu precies waar ze moeten zijn.’ Dit was precies hoe haar moeder was; altijd positief ook al zag je dat zij het ook beangstigend vond.

Ze besloot om naar bed te gaan, maar van slapen kwam weinig. Ze had het koud, zo ontzettend koud. Ze had het nooit koud, zeker niet nu het in Fairtown zomer was en het al gauw boven de 30 graden uit kwam. Met haar dekens om zich heen geslagen stond ze op uit bed, liep naar het raam en sloeg het gordijn open. De maan verlichte haar en haar kamer. Daar kwam het weer, de ongelofelijke pijn in haar hoofd. Schreeuwende stemmen klonken om haar heen. Dezelfde onverstaanbare kreten klonken achter elkaar:

‘Ópoios amartías tha timoritheí.’ Langzaam verdwenen de stemmen en viel ze van vermoeidheid in slaap.